

S A M U E L
B J Ø R K

VÝBUCH

Výbuch

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Samuel Bjørk
Výbuch – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VÝBUCH

**S A M U E L
B J Ø R K**

VÝBUCH

Přeložil Václav Křenek

≡ KNIHA ZLIN

This translation has been published with the financial support of NORLA.

I

1

Farář na penzi Abraham Jacobsen seděl v metru s nepříjemným pocitem, že ztratil víru v Boží existenci. O pár hodin dříve, během ranní modlitby, vzhlédl a odvážil se položit si otázku: Existuješ vůbec?

A pokud ano?

Proč jsi dopustil, aby se to stalo?

Dvaasedmdesátiletý muž pohlédl z okna a těžce si povzdechl. Domy a stromy venku pomalu ubíhaly kolem, aniž by si jich vlastně všimal. Svět kolem něj byl jakoby šedý, beze smyslu. Tak to dřív vůbec nebývalo. Býval tak bdělý, užíval si každý kousek zázraku stvoření, ale poslední roky?

Ne, už to tak vůbec nebylo.

Pochybnosti.

Abraham Jacobsen vyrůstal ve velmi hluboce věřící rodině ve vesničce na jihu Norska, takže bylo vlastně zvláštní, že právě on inicioval malé alternativní kolokvium na teologické fakultě, kde se diskutovalo o věcech, o kterých se vlastně nemělo mluvit. Například o ženách působících jako kněží. Proč by žena nemohla být farářkou? A mluvilo se i o homosexualitě, která byla v té době přísně zakázána ve všech společenských kruzích, nejen v církvi. Skupina se scházela tajně v jedné z nejdlejších místností v suterénu fakulty, a i když se o ní zanedlouho dozvěděli profesori a celé to ukončili, byla to nádherná a vzrušující doba.

Protože tam potkal ji.

Ruth.

Nejkrásnější ženu, jakou kdy viděl. Nejkrásnějšího člověka, jakého kdy potkal.

Abraham se usmál, když metro zastavilo a vyhrnuli se z něho cestující. Třikrát týdně jezdil po této trase, do centra a dál do Manglerudu.

Aby navštívil její hrob.

Vyžádala si, byla ohledně toho velmi přímá, že chce být pohřbena na stejném místě, kde leží její rodiče, a on proti tomu neměl námitky.

Jel ji navštívit. Teď když byla pryč, vlastně neměl moc co jiného na práci. Byla celý jeho život a tolik mu chyběla, tak moc, že některá rána téměř nedokázal otevřít oči.

Existuješ vůbec ještě?

Znovu se podíval z okna, zrovna když poslední cestující dospěchal přes perón a dosedl na sedačku na konci vagonu. Sobotní dopoledne, vlak obvykle býval nacpaný, ale dnes v něm z nějakého důvodu bylo lidí tak akorát. Jiné životy. Mladý pár, on se usmíval a s vřelým pohledem ji hladil po vlasech.

Matka s dítětem na klíně, chlapeček se světlými kudrnatými vlásky, usmíval se a ukazoval na pána převlečeného za klauna, který se zvířátkem z balónků mířil na dětskou narozeninovou oslavu. Obchodník s ustaraným výrazem, kufřík na kolenou, gestikuloval a přitom tiše hovořil do telefonu.

Naštěstí zde nebylo moc mladých lidí. Abraham se v průběhu let stal ostražitějším, téměř bojácným. Jednou, když s Ruth mířili do města, jí jeden výrostek ukradl tašku a ani se za svůj čin nestyděl. Prostě k nim přistoupil, vytrhl jí kabelku z rukou a vyšel ven ze dveří, jako by se nechumelilo.

Cože?

Co se to stalo se světem?

To už se lidé o sebe nezajímají?

Ruth později toho večera položila tuto otázku.

Proč tohle Bůh dopustí?

Jestliže je Bůh tak dobrý?

Jestliže je Bůh všemohoucí?

Proč lidé tak trpí?

Války, hlad, nouze, nespravedlnost, co to má všechno za smysl?

To on ji tenkrát přivedl zpět a připomněl jí slova Tomáše Akvinského, že Bůh dal člověku svobodnou vůli a že člověk je proto sám zodpovědný za své činy. Že dobří lidé budou odměněni na věčnosti, v Božím království.

Ale teď?

Abraham Jacobsen se řídil celý život Písmem, ale tohle?

Ne, tohle nedokáže odpustit...

Rakovinu, která mu ji náhle vzala.

Způsob, jakým se to stalo.

Jedna věc byla nemoc, Bůh má své vlastní cesty, ale muse-la projít tím utrpením?

Ne, to nebylo správné.

Takový laskavý člověk?

Který celý svůj život žil pro ostatní?

Celý rok v nesnesitelných bolestech na nemocničním lůžku, kdy se mu pomalu ztrácela před očima.

Pomoz mi.

Jednoho večera k němu pomalu natáhla hubené ruce, její zoufalý pohled, suché rty, které se sotva dokázaly pohnout.

Pomoz mi, Abrahame.

Stálo ho to ohromné přemáhání. Neudělat to. Jen ji přitisknout polštář na obličej. Nechat ji odejít. A od té doby ho ten pocit neopustil. Po pohřbu se to dokonce ještě zhoršilo. Večery u kuchyňského okna, kde teď vysedával sám.

Existuješ vůbec?

Proč jsi ji tedy nechal tak trpět?

Abraham zavřel oči a zabral se do těžkých myšlenek, ale trhl sebou, protože na druhém konci vozu zničehonic někdo zajechel.

„Bomba!“

„Má bombu!“

Měl pocit, jako by tam on sám nebyl, jako by se scéna před ním odehrávala někde úplně jinde, seděl tam s otevřenými ústy a zíral na paniku, která se kolem něj šířila.

„Bomba!“

Lidé se tlačili na jeho konci vagonu. Matka chlapečka se světlými kudrlinkami a s upřeným pohledem. Žena v jeho věku, belhající se o holi.

„Má bombu!“

Co?

„Zachovejte klid!“

Teď nějaký muž mával rukama, lidé kolem něj dál ječeli.

„Vraťte se zpět do vagonu!“

Žena v zelených šatech zakopla o malého chlapce, spadly jí brýle a teď ležela před ním na podlaze a vzlykala.

„Držte se pevně!“ křičel muž, „napočítám do tří a pak zatáhnu za záchrannou brzdu!“

Jeho hlas bylo přes všechn ten křik sotva slyšet.

„Jedna... dva... tři!“

Abraham se pevně zachytil opěradla a sklonil se. Náhle se ozvalo nesnesitelně hlasité zakvílení brzd a náraz byl tak silný, že se hlavou udeřil o sedadlo před sebou. Na chvíli ztratil vědomí, ale když se probral, uviděl nad sebou stát muže, který předtím křičel.

„Jste v pořádku?“

Vlak zastavil. Venku viděl ostatní cestující.

„Má bombu,“ pokračoval muž a chytil ho za paži, „pojdte se mnou, musíme ven.“

Pak mu pomohl na nohy a dovedl ho do uličky.

Abraham si ji mohl prohlédnout.

Tu, o níž všichni mluvili.

Samotnou.

Úplně vzadu ve voze.

„Pojďte!“ volal muž a tlačil ho k otevřeným dveřím.

„Může to kdykoliv vybuchnout!“

Muž se ho pokusil vytlačit ven, ale Abraham zůstal stát.

Je to ono?

Abraham rychle pohlédl k nebi a pak se znovu podíval na ženu na konci vagonu.

Je to to, co bych měl udělat?

Muž teď už stál venku před davem povykujících lidí a zoufale volal.

„No tak!“

Abraham ho zastavil mávnutím ruky a udělal několik opatrných kroků zpět do uličky.

Viděl ji teď jasně.

Úplně obyčejná žena.

V úplně obyčejném oblečení.

K smrti vyděšená.

Třásla se.

Na hrudi měla něco připevněného.

Abraham ignoroval poslední výkřik muže venku a klidně se posadil proti ženě.

„Dobrý den,“ řekl opatrně.

Žena na něj vyděšeně zírala.

„Jmenuji se Abraham, jak se jmenujete vy?“

Žena zoufale zavrtěla hlavou.

„Nemůžete mluvit?“

Žena tajila dech, v očích měla beznaděj.

„Nebojte se,“ řekl Abraham.

Ženě se z úst vydral tlumený nářek a na její hrudi se něco pohnulo.

Červené číslo.

5.

„Jsem tady.“

Abraham se naklonil k ní a vzal ji za ruce.

4.

Žena zběsile dýchala, rty měla sinalé a zoufale na něj zírala doširoka otevřenýma očima.

3.

Čas se zastavil. Všechno ztichlo. Najednou spatřil Ruth. Bylo to už dávno. Na zahradě letního domku, který si pronajímali. V květovaných šatech, které jí přišly příliš odvážné, ale

přesto se rozhodla je nosit, protože jí je dal on. Slunce svítilo na její krásná ramena a odráželo se v nádherném jezeře před nimi. Jeho ruka na jejích hebkých zádech, krásný úsměv na její pihovaté tváři. Pak zas někde jinde, v řadovém domku, který si nemohli dovolit, ale přesto jej koupili, v jejich prvním společném domově. V pozadí hrálo rádio, ona si pobrukovala a věšela v kuchyni pruhované záclony, děravá zahradní hadice, která na ni stříkala, když se smíchem běhala bosá mokrou trávou.

A pak něco úplně jiného, ještě jasnějšího.

Její tvář.

Teď už starší.

Usmívající se, v kruhu světla a klidná.

Jistota.

2.

„Nejsme sami,“ usmál se na ní obezřetně.

Žena otevřela ústa a zaječela.

1.

Abraham Jacobsen ji sevřel v náručí tak pevně, jak dokázal.

A zavřel oči.

2

Jessica Blomqvistová stála před poliklinikou Volvat a zírala do telefonu, jako by to snad mohlo zlepšit situaci. Řekli si v devět. Zapomněl snad zase? Čtyřiatřicetiletá žena vytočila číslo znovu, ale ozvala se zase jen hlasová schránka. *Ahoj, tady Rocky, se vzkazem se neobtěžujte, stejně je neposlouchám.* Tentokrát jí to přece slíbil. Přísahal. *Dorazíš, Rocky, že jo?* Díval se na ni tím prázdným pohledem, který mívá, když myslí na něco úplně jiného, ale ona ho chytila za ramena a upřeně se mu podívala do očí. *Sobota. V devět. U Volvatu. Platí?*

Jessica Blomqvistová si povzdechla a znovu se podívala na hodiny. Už bylo pět minut po domluveném čase, už tam měla být, ne, měli tam být spolu. Nemělo smysl, aby tam šla sama. Vždyť to on se měl nechat otestovat. Zda je kvalita jeho spermií dostatečná. Zda je u něj v pánevní oblasti dostatečně živo, aby ji mohl dát to, co tolik chtějí.

Dítě.

Jessica pracovala jako novinářka v novinách VG. Spousta jejích kolegyně jí našeptávala, že otěhotnět možná není nejlepší nápad. Zvláště teď, když je její kariéra na vrcholu. Muži na vysokých postech takové věci neoceňují. Těhotné novinářky, které nejdříve odejdou na mateřskou a pak mají jiné priority než práci. Samozřejmě to nebyl oficiální postoj společnosti, nemohla si dovolit takovou špatnou pověst, ale byla to pravda. Jessica se každopádně rozhodla.

Bude mít dítě.

Ať to stojí, co to stojí.

Sakra.

Potrásla hlavou a podívala se znovu na hodinky.

09.06.

Neměla by mu zavolat ještě jednou?

Ne, tady přestává veškerá legrace.

Znala ho opravdu dobře. Dokázala si ho představit. V ateliéru na chatě na Hvaleru. Jeho intenzivní pohled před plátnem. Hudba v pozadí. Nevnímal, že se den změnil v noc, pravděpodobně v časných ranních hodinách omdlel vyčerpáním a zapomněl na všechno ostatní, na ni i na to, že ona, která obvykle nic nepožadovala, tentokrát trvá na svém.

Přijdeš, že jo?

Ano, to víš, že ano, klid, Jessico. Jasně, že dorazím. Víš dobře, že i já to dítě chci.

Jessica si znovu povzdechla a svezla se na lavičku.

Je to vůbec pravda?

Navíc jí jednoho večera v ateliéru po několika sklenkách červeného řekl, co si opravdu myslel: *Chceš dítě jenom proto, že tvoje dětství byla tragédie, Jessico. Chceš si to kompenzovat tím, že založíš vlastní rodinu.* Ona sama byla tenkrát dost opilá a snažila se najít vhodnou odpověď, ale když se ráno probudila, uvědomila si, že Rocky má naprostou pravdu.

Máma.

Ne, to je úplně mimo, ona taková přece není! Máma? Zvládla se o sebe postarat. Od malička. Vařila si. Prala si. Úkoly do školy psala sama. Děkala všechno, co mohla, aby před světem skryla, že má matku, která se o ni nestará, která většinu času leží zpitá do němoty na gauči v obýváku, pokud teda zrovna necourá po městě a nehledá nějakého idiota, kterého by mohla zatáhnout domů, aby zaplatil účty a sehnal jí chlast.

Dítě.

Normální rodina.

Je to tak špatné?

Přát si něco takového?

Nominovali ji na cenu za sérii článků, které napsala loni na podzim, na téma děti alkoholiků, a v redakci sklídila poptesk. „*Sakra, to je dobré, Jessico, tak zatraceně autentické. Nechápu, jak to děláš.*“

Proboha, co si mysleli?

Samozřejmě jim to nedokázala říct, neměla ráda, když to lidé o ní věděli.

Byla jsem jednou z nich.

Jessica si znovu povzdechla a koukla na hodiny.

09.07.

Do prdele, Rocky.

Přijdeš vůbec?

Zrovna se chystala mu znovu zavolat, když okny budovy vedle ní otřásl náhlé zarachocení.

Co to kruci bylo?

Jessica se rozhlédla kolem sebe.

Co to sakra bylo?

Lidé na parkovišti kolem ní se také zastavovali a rozhlíželi se, dítě v kočárku plakalo, okna se otvírala, zvědavé tváře, ukazující prsty.

Zpoza budovy přiběhl mladý muž.

„Tam nahoře něco vybuchlo! Exploze!“

Probudila se v ní novinářka, popadla kabelku a rozběhla se za roh za mužem.

„Podívejte, tamhle hoří!“ Teď to uviděla. Hustý černý kouř, plameny šlehaající nad střechami nahoře u metra.

Sakra.

Co to bylo?

Musí zavolat do redakce.

Nějak se dostat nahoru, blíž k místu činu.

Jessica se rozhlédla kolem.

Kudy je to nejrychlejší? Podchodem u metra na Majorstua? Po kolejích na druhé straně?

Vyběhla zpátky na parkoviště, ale vtom jí zazvonil mobil.

Do háje, Rocky.

To voláš *ted*?
Podívala se ke vchodu.
Bylo skoro deset minut po deváté.
Ještě by to mohli stihnout.
Tak dobře.
Z VG určitě už vyslali další novináře.
Potřásla rázně hlavou a přijala hovor.
„Kde sakra vězíš? Čekám tu už dobrých dvacet minut!“
Na druhé straně bylo ticho.
„Haló? Kde jsi?“
Na druhém konci se ozval tichý smích.
Nebyl to Rocky.
Někdo cizí.
Muž.
Hluboký hlas s jakýmsi kovovým příděchem.
„Ahoj, Jessico, promiň, že obtěžuji.“
Jessica si povzdechla.
„Sorry, ale já teď fakt nemám čas se vykecávat.“
„Myslím, že máš. To byla ale pecka, co?“
„Co tím myslíš?“
„Chceš být mojí kamarádkou?“
„Tvoji kamarádkou?“
Muž se zasmál.
„Tak co? Líbíš se mi, Jessico. Jsi ideální.“
„No tak dobře. Hele, nevím, kdo jsi, ale teď zrovna nemám na nesmysly čas, jasný?“
„Byla první,“ řekl muž klidně.
První?
Co to sakra bylo?
Jessica se zastavila a znovu se rozhlédla. Kolem vypukl chaos. Lidé prchali pryč, nějaká žena plakala a její manžel ji utěšoval. V dálce se ozývaly sirény. Hodně sirén.
„Jsi tam, Jessico?“ pokračoval hlas. „Chceš být mou kamarádkou? Nebo mám zavolat někomu jinému?“
„Ne, jsem tady.“
„Dobře. A chceš být mou kamarádkou?“

Dvě policejní auta a jedna záchranka s naplno zapnutými majáky prosvištěly kolem ní po ulici Sørkedalsveien.

„Dobře. Tak jo. Klidně můžu být... tvoje kamarádka. Co ode mě chceš?“

Hasičské vozy troubily a snažily se prodrat hustým provozem.

Hlas se opět tiše zasmál.

„Dobře, tak jsme domluvení. Děkuji ti, Jessico. To je prozatím všechno.“

„Počkej,“ zakřičela Jessica do mobilu.

Srdce jí pod svetrem bušilo jako o závod.

Pořád ticho.

„Tak co je?“ ozvalo se nakonec.

„Když máme být... kamarádi, musím alespoň vědět, kdo jsi, nemyslíš?“

Muž se zasmál.

„Můžu ti napovědět.“

„Dobře.“

Kolem ní se prohnala další vlna houkajících sirén.

„Podívej se do zrcadla,“ řekl hlas klidně.

„Co? Co tím myslíš?“

„Podívej se do zrcadla.“

„Do zrcadla?“ řekla Jessica zmateně. „Co to má znamenat...?“

Dál se nedostala

Hlas v telefonu ztichl.

3

Vyšetřovatel vražd Holger Munch seděl na verandě svého domu v béžových šortkách a světle modré havajské košili a nedokázal si vzpomenout, kdy naposled měl pár dní volna. Uvelebil se na lehátku, ruce si složil na vyvaleném bříšku a pousmál se směrem k upravené zahradě. Nebylo pochyb o tom, že jí všechno pod rukama jen kvete. Zahrada tady za bílým domem v Røa sice nebyla nijak velká, ale ona ji letos zase vyvipplala, jak to dělávala vždycky. Marianne, jeho žena a velká láska. Seznámili se na střední a od té doby byli spolu. Munch se podrbal v rezavém plnovousu a s láskou na ni pomyslel. Připravila mu snídani, do vázy dala květinu a přiložila malý vzkaz: *Nezapomeň, že Miriam má dneska večer vystoupení! Budu doma kolem čtvrté, půjdeme tam pak spolu, ano?* Munch si protáhl paže, potlačil zívnutí a sáhl po krabičce cigaret vedle na stolku. Byl to docela turbulentní rok. Možná nejvíce vzrušující a nejspokojivější za celou jeho dvacetiletou kariéru u policie. Nové oddělení pro vyšetřování vražd. Nové sídlo, v Mariboeho ulici 13, daleko od shonu policejního ředitelství ve čtvrti Grønland. A koho vybrali, aby to všechno vedl? Munch se znovu pousmál, zapálil si a natočil tvář ke slabému červnovému sluníčku. Začátek léta v Oslu nebyl nejteplejší a ona mu několik posledních týdnů naznačovala, co by ráda. *Co kdybychom letos někam jeli, Holgere? Na jih? Trochu se ohřát?* Odrážel to, jak nejlépe uměl, a používal stejnou výmluvu jako vždy. Práce. Musí být

na příjmu. Co je špatného na chatě? Tam, kde bývají vždycky. Viděl jí v očích, že to není odpověď, kterou si přála, ale víckrát už se nezeptala. Dobře ho znala. Proč se tísnit v charterovém letu, obklopení opilými lidmi, vysedávat v davu na pláži a pójídat „norské karbanátky“ v některé z přeplněných restaurací? Co to s těmi lidmi je? Jednou se nechal přemluvit k dovolené na Kanárech, když byla dcera Miriam ještě malinká, a nenáviděl tam každou vteřinu. Už nikdy víc. Chata. Bez jediného živáčka v dohledu. To byla dovolená podle jeho gusta. Těch málo dovolených, co v životě měl.

Munch dlouze potáhl z cigarety a zavřel oči. Nemohl ji dostat z hlavy. Dostal tenkrát volnou ruku. Najal ty nejlepší lidi. Byl si jistý, že tým už nemůže být lepší, ale pak najednou zazvonil telefon. Bývalý kolega, který byl nyní ředitelem policejní akademie. *Myslím, že pro tebe někoho mám, Munchu. Je naprosto výjimečná.* Byl právě uprostřed případu, poněkud neochotně si udělal čas na rozhovor a po pouhých dvaceti minutách ji okamžitě přijal.

Mia Krügerová.

Čtyřiačtyřicetiletý Holger byl zvyklý, že se k němu lidé chovají s přehnanou úctou, jenže tahle mladá dívka se sesula na židli na druhé straně stolu a tvářila se, jako by jí bylo úplně ukradené, kdo je.

Štíhlá. Celá v černém. Tmavé vlasy jí padaly do krásné tváře, měla jasné, jiskřivé modré oči, jejichž pohled jako by ho prokoukl skrz naskrz.

Dva chlapci byli nalezeni mrtví na poli, mezi nimi ležela liška.

Nechal ji sedět uvnitř s kávou a s fotografiemi z místa činu, přitom ji sledoval zvenčí.

Dvacet jedna let.

Munch se téměř zachvěl, když k němu složku posunula přes stůl zpět, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Chybějí vám tam některé fotky.

Munch se znovu poškrábal ve vousech a zachechtal se.

Není zaměstnankyně.

Ještě nepodepsala smlouvu.

Vyřešili případ a od té doby ji neviděl.

Má dvojče.

Závislé na heroinu.

Mia sestru po nocích hledala v ulicích, až Munch nakonec musel zakročit.

Musíš se vyspat, Mio.

Takhle to nejde.

Konečně se se svou sestrou shledala, ale on si nedokázal vyložit odpověď, kterou dostal, když jí naposledy volal.

Promyslím si to.

Munch zvedl paže nad hlavu, potlačil další zívnutí a odšoural se do kuchyně, aby si uvařil kávu. Vzkaz stále ležel na stole. Miriamino vystoupení. Rozhodně. Samozřejmě, že půjde. Chvíli se obávali o společenský život své čtrnáctileté dcery, která pořád vysedávala sama v pokoji, copak nemá žádné kamarády? Ale pak se objevil tenhle dramatický kroužek a od té doby skoro nebyla doma. To je pro ni moc dobré. Munch vzal vzkaz ze stolu a chystal se ho nalepit na dveře ledničky, když zazvonil telefon.

Podíval se na displej.

Anette Goliová.

Jeho pravá ruka a první osoba, kterou najal. Nevěděl, co by si bez této talentované policejní právničky počal.

„Holger.“

„Slyšel jsi o tom už?“

„Slyšel co?“

Goliová byla zjevně ve stresu a znělo to, jako by byla zrovna na cestě, slyšel, jak za ní bouchly dveře auta.

„V metru došlo k výbuchu. Hned nad stanicí Majorstua. Jedou tam všechny jednotky.“

„Cože?“

Munch zůstal stát jako přimražený na podlaze kuchyně s lístečkem v ruce. Marianne a Miriam. Nákupy? Kam šly? Do centra města? Ne, do nákupního domu Sandvika Storsenter. Na druhou stranu.

Nikde poblíž.

„Bomba,“ pokračovala Goliová. „Žena s vestou. Chtějí, abychom se toho ujali.“

„Cože? My máme...?“

„Plná pohotovost,“ přerušila ho Goliová. „Ozbrojené síly, policejní bezpečnostní složky, národní bezpečnostní služba, všichni byli povoláni. Podle všeho tam panuje naprostý chaos. Vláda už zasedá v krizovém štábu, byl připraven evakuační plán královské rodiny do bezpečí. Kdy můžeš být v kanceláři?“

„Sebevražedný atentátník?“ zeptal se Munch a už mířil ke dveřím.

„To se ještě neví jistě. Jedeš už?“

„Jsem na cestě,“ řekl Munch a vzal si z háčku u dveří klíčky od auta.

„Zavolala jsem všem,“ pokračovala Goliová. „Katja je v Nizozemsku, Fredrika se mi nepodařilo zastihnout, ale Ludvig, Anja a ten nový, Larsen, jsou na cestě.“

„Dobře,“ řekl Munch a uvědomil si, že už stojí na schodech přede dveřmi.

Sakra.

Vrátil se dovnitř pro boty a vyběhl zpátky k autu.

„Žena s vestou, to je všechno?“

„Ano, víc nevím,“ řekla Goliová. „Panuje tu naprostý zmatek. Snaží se teď získat přehled. Jedeš už?“

„Budu tam za chvíli,“ řekl Munch.

A strčil klíček do zapalování.

4

Mia Krügerová seděla za volantem otcova jadeitově zeleného jaguáru a cítila se poprvé za dlouhou dobu, co si pamatovala, šťastná.

Trochu měla samozřejmě pořád strach, posledních pár dní bylo jako noční můra, ale alespoň to prožily společně. Její dvojče leželo v novém bytě na velké posteli, zalité potem, zoufalé, toužící znovu odejít, ale Mia ji zadržela ve dveřích.

Prosím, Sigrid.

Musíme to z tvýho těla dostat pryč.

Kvůli mně, ano?

Bylo to na hraně, ale její sestra nakonec neochotně ustoupila. Nechala se Miou odvést do ložnice. Čisté povlečení. Zatažené závěsy. Plná lednička. Není třeba nikam chodit. Jenom zůstaň tady. Jenom to udělej.

Zbav se heroinu, který máš v těle.

Prvních čtyřiaadvacet hodin bylo nejhorsích.

Mia to viděla ve filmech, ale samozřejmě to nikdy nezažila v reálném životě, ten extrémní výkřik z hloubi nitra, jako by její sestra už nebyla člověkem, ale zvířetem, syčícím a zuřícím, protože její tělo nedostávalo to, co nutně potřebovalo.

Fet.

Další dávku.

Prosím, Mio.

Já to nedávám...

Byly chvíle, kdy se tomu téměř poddala. Zoufalství v jejím vyčerpaném pohledu. Dvojčata. Téměř cítila utrpení své sestry na vlastním těle, jako by ona sama ležela v posteli a křičela.

Ááá, kurva, Mio.

To nejde...

Nakonec usnula.

Celá zpocená, totálně vyčerpaná.

Mia nad ní bděla celou noc, nehnula se od postele ani na vteřinu, a když se pak sestra znovu probudila, všechno bylo o trochu lepší.

Studený obklad na čelo.

Trochu polévky.

O dva dny později se Sigrid cítila natolik dobře, že si z Mii zvládla i trochu utahovat, a její krásné oči opět zářily zpod blond ofiny.

Je to dobré, Mio, ale potřebovalo by to trochu okořenit, co takhle přidat něco, co má chuť?

Mia Krügerová přeřadila, sešlápla plyn a konečně předjela přívės, který se před nimi ploužil už příliš dlouho. Město už nechaly za sebou, všude kolem byla krásná příroda, otevřená pole, jiskřivá řeka, která se vinula pod sluncem zalitým hřebenem. Valdres. Tam našla ideální místo. Soukromou rehabilitační kliniku. Drahou, ale to samozřejmě nevadilo. Krátký tajný telefonát babičce a pak otci, i když slíbila Sigrid, že nikomu nic neřekne.

Potřebuju píchnout.

Nemohla bys mi půjčit trochu peněz?

Je v pohodě, že bych si na pár dní vzala jaguára?

Samozřejmě.

Dvě holčičky, adoptované bezdětným párem, ale Mia nikdy neměla pocit, že by tato rodina nebyla její vlastní.

Dědeček.

Máma.

Táta.

Dětství ve velkém domě na pobřeží v Åsgårdstrandu bylo naprosto dokonalé. Její matka byla možná trochu přísná, ale

neměla v úmyslu jí ubližovat, jen chtěla, aby její dcery byly v bezpečí a užívaly si života.

Sigrid a Mia.

Mia a Sigrid.

Jedna tma a druhá světlo.

Sněhurka a Růženka.

„Chceš můj a já si vezmu tvůj?“

Okamžik, na který nikdy nezapomene, nahoře v dívčím pokoji v podkroví, po confirmaci, dostaly obě stříbrný náramek s kotvou, srdcem a písmenem.

M na jejím.

S na Sigridině.

„Můžeme si jakoby navzájem patřit, navždycky?“

Ten večer usnuly v jedné posteli a také to tak cítily.

Tohle je navždy.

Takže to pak pro ni byl šok.

Ano, jak rostly, jejich zájmy se začaly rozcházet. Sigrid se věnovala koním, házené a nacházela si kamarády všude, kam se podívala. Mia byla spíše samotářská. Raději trávila čas v garáži a vrtala se tam ve svém mopedu.

„Půjdeš s námi, Mio?“

Její sestra stála na schodech s láhví bílého vína v tašce.

„Ne, nemám na to chuť.“

„Proč ne? Všichni ostatní ze třídy jdou.“

Věděla to už od začátku, už tehdy.

Že není jako ostatní.

Nedokázala to přesně popsat, ale jako by už měla dost toho, že je teenagerka, prostě ji to nezajímalo.

„Jsi jako já, Mio.“

Babička, která byla ve skutečnosti nevlastní, ale přesto se jí tolik podobala. Se sklenkou whisky v ruce a s doutníkem v ústech se usmívala na oblohu vzadu na zahradě, plně si vědoma toho, že si ostatní myslí, že je blázen, ale jí to bylo úplně jedno.

„Vidíš věci, co jiní nevidí, vidíš, holčičko?“

Ty krásné, moudré oči, teplá ruka na její tváři.

„Mia Měsíční paprsek. Moje malá indiánka.“

Sigrid si na chvíli zdřímla, ale teď se probudila. Krajina kolem nich se opět změnila, malá vesnička, benzinka, místní večerka, ukazatel, že jedou správným směrem.

„Kde to jsme?“

Sigrid se protáhla a podívala se z okýnka.

„Už to není daleko,“ usmála se Mia, sjela z dálnice a vydala se po klikaté silnici vzhůru údolím.

Valderská klinika.

Čtyřtýdenní rehabilitační program.

Daleko od lidí.

Čerstvý vzduch.

Vyvážená strava.

Fyzická aktivita.

Sigrid byla skeptická, ale nakonec ustoupila.

„*Musím to nejdřív říct Markusovi, ano? Aby se o mě nebál.*“

Cože?

Zbláznila ses?

V žádném případě tě nepustím z domu, aby ses viděla s tím kreténem.

Ne.

Ani telefonovat mu nebudeš.

Zapomeň na to.

Markus Skog.

Sigridin přítel zoufalec, který měl být něco jako hudebník, ale ve skutečnosti to byl jen zatracený fetiš, ten, kdo ji dostal do této situace, ten, kdo ji úplně změnil.

Nenáviděla ho.

Mia na chvíli sevřela volant pevněji, ale ovládla se.

Teď se budeš mít líp.

Poslední okamžik před hospitalizací.

Sigrid se posunula na sedadle, naklonila se blíž a opřela si jemně hlavu o její rameno. Vtom před sebou uviděla štít.

Velká, mléčně bílá budova, obklopená několika červenými domky. Na dvoře rostly velké stromy a vysoko na stožáru vlála vlajka.

O několik minut později už stály před vchodem. Terapeutka, která je přivítala na schodech, ustoupila o krok zpět, aby jim dopřála poslední soukromý okamžik.

Sigrid se kradmo požívala na vchod a vypadala téměř vystrašeně, jako malé dítě, které neví, co se bude dít.

„Zvládnou to?“

Skousla si ret a odhrnula si ofinu z čela.

„Jde ti to skvěle, Sigrid, jsem na tebe pyšná.“

„Já nevím,“ řekla její sestra a zvedla ze země tašku.

„Ano, probíhá to dobře.“

Sigrid se znovu rozhlédla, přistoupila k ní a dlouze ji objala. Zašeptala jí do ucha:

„Moc ti děkuju, Mio.“

„Za čtyři týdny tě vyzvednu, ano?“ odpověděla Mia.

Sigrid se opatrně usmála a pak zmizela.

Kdesi uvnitř v tom bílém domě.

Rehabilitace.

Mie se celou cestu dolů údolím stále draly do očí slzy, chtěla to prostě otočit a jet zpátky, znovu svou sestru dlouze obejmout a už nikdy ji nepustit.

Navždy spolu.

Ujela několik kilometrů po hlavní silnici, ale pak musela zastavit a na chvíli vystoupit z auta.

Na vzduch.

Sakra, sakra.

Někde v autě vyzváněl telefon.

Nechala ho zvonit.

Zvonil pořád dál.

Mia otevřela dveře a zvedla ho ze zadního sedadla.

Odkašlala si, snažila se uklidnit a pak hovor přijala.

„Mia?“

„Ahoj, Mio, tady Munch.“

„Ahoj, Holgere, jak se máš?“

Zněl vystresovaně. Jako by tam vlastně nebyl, jako by se soustředil na něco jiného, tam někde kolem něj.

„Máme tu zase menší krizi, viděla jsi zprávy?“

Zprávy?

Ne.

Byla několik dní nedostupná.

„Dnes ráno vybuchla v metru nad Majorstua bomba. Úplně všichni byli povoláni, můžeš přijet? Kde jsi?“

Mia se rozhlédla kolem.

„Nejsem si jistá.“

„Daleko?“

„Pár hodin.“

„Dobře. Když ti pošlu adresu, můžeš se tam se mnou sejít?“

„Adresu? Kde?“

„Ve Smestadu. Kdy tam můžeš být? Říkala jsi, že za pár hodin?“

„Ano... ale...“

„Dobře. Uvidíme se tam, ano?“

Munch zavěsil, aniž by čekal na odpověď.

Bomba?

Co se to sakra děje?

Mia Krügerová zastrčila telefon do kapsy, znovu nasedla do auta a rychle najela na hlavní silnici.

5

Jessica Blomqvistová vběhla do budovy novin VG v ulici Akersgata, přiřítla se k výtahu a horečně stiskla tlačítko. Nebyl to nejrychlejší výtah na světě, ale dnes se jí zdál obzvláště pomalý. Ne a ne dojet, kam má. Osvětlená čísla nade dveřmi se pohybovala hlemýžďím tempem. Sakra, na tohle nemám čas. Jessica byla zvyklá, že jí kolem uší létají kulky, na to, že všechno hoří, jak rád říkal jeden z jejích nadřízených, redaktor VG William Wold. *Hoří to, Jessico. Všechno hoří.* Ať už to bylo cokoliv. *No tak, Jessico, první ven!* Začala v kulturní rubrice, ale po sérii článků o zneužívání uprchlíků v azylových centrech byla rychle přeřazena do investigativní rubriky. Dostala tip od přítele, který v jednom z nich pracoval. *Je tam tolik nemocných lidí, Jessico, nemáš tušení.* Jo, díky, vlastně o tom určité tušení měla. Kulturní rubrika byla samozřejmě úplně jiná, také v ní pracovalo mnoho výjimečných lidí, většinou celebrit, které toužily po pozornosti. Celý den jí volali různí PR agenti a snažili se jí přesvědčit, že je velká událost, když nějaký autor vydá knihu, nebo že je nesmírně důležité, aby nějaká televizní celebritka promluvila o svém rozvodu. Nemohli byste přijet a pořádně pár fotografií? Udělat rozhovor?

Ne, investigativní novinářina byla lepší. Koneckonců měla pocit, že dělá něco užitečného. I když se její večerní konzumace červeného vína značně zvýšila, byla to ochranná bariéra proti veškerému utrpení. Teď pracovala na případu týkajícího se

děti v pěstounské péči a Wold na ni ještě včera pozdě večer naléhal: „*Hoří to, Jessico, neměla jsi to mít hotové už minulý týden?*“

Samozřejmě je to teď odložené.

Oblíbený výraz redaktora Wolda se jí nikdy předtím nezдал tak výstižný.

Celé město se najednou změnilo.

Utekla z místa činu zpět ke svému kolu.

Znepokojené tváře lidí, kteří se obvykle na ulici ve spěchu míjeli, se zastavily, aby si popovídaly.

Cože se to vlastně stalo?

Víš něco?

Odevšad znělo kvílení sirén.

Výtah konečně cinkl a Jessica nastoupila právě ve chvíli, kdy recepcí proběhla jedna z jejích kolegyně, Annika Jørgensénová z kriminálního oddělení, se stejně udiveným výrazem, jaký Jessica viděla u jiných po celou cestu z Majorstua.

Annika vklouzla dovnitř, když se dveře zavíraly, stiskla tlačítko do čtvrtého patra, pak se na ni vyděšeně podívala a zavrtěla hlavou.

„Je to pravda?“

„Co?“

Annika přešla do šepotu a rozhlédla se kolem, i když tam byly jen ony dvě.

„On ti volal?“

Jessica pocítila nával frustrace.

Wold?

Řekl to lidem?

Už?

Sakra, je příliš brzy na to, aby...

Annika ji to viděla na očích.

„Klid, není to oficiální. Wold chce v krizovém štábu malou uzavřenou skupinu. Ty, já, Konrad a Michael. Nesmí se to dostat ven. Že víme víc než ostatní.“ Usmála se a lehce poklepala Jessice na rameno, když výtah konečně dorazil do čtvrtého patra.

Krizový štáb.

Vlastně to byla jen obyčejná zasedací místnost v zadním rohu redakce, ale Wold měl takové věci rád. Drama. Často si říkala, že by mohl být dobrým hercem. Nebo politikem, když na to přijde.

Už tam všichni byli.

Ti nejdůležitější.

Ti, kteří stanovovali program a o všem rozhodovali.

Jessica nedokázala potlačit pocit uspokojení, když vstoupila do velké místnosti a dveře se za ní zavřely.

Pozornost.

Ode všech.

„Jessico,“ řekl William Wold hlasitě a téměř ji objal. „Dobře. Dobře, dobře, dobře. Sakra, to je velká věc. Řekni nám všechno. Každé slovo. Podrobně. Zavolal ti... a pak?“

Jessica postavila kabelku na podlahu a posadila se do křesla.

Než začala, rozhlédla se kolem sebe.

„Ze všeho nejdřív,“ řekla a pozvedla ruku. „Není jisté, že to byl pachatel. Musíme vzít v úvahu...“

„Mohl to být nějaký šílenec, to víme.“

Konrad, šedovlasý muž lehce přes padesát, politický redaktor, její nadřízený, se samozřejmě musel ozvat, ale Jessica to nechala být. Viděla mu to na očích. Byla na stopě něčemu velkému. A on to věděl.

„Je to tak,“ řekla klidně. „Musíme zachovat chladnou hlavu. Jsem známá novinářka. Volat mohl kdokoliv. Ano, třeba blázen toužící po pozornosti, jak říkáte.“

Podívala se na Wolda, který netrpělivě podupával u tabule.

„Ano, ano, rozhodně, ale volal ti hned po výbuchu, ne?“

„Asi minutu po něm,“ přikývla Jessica.

„Správně,“ usmál se Wold a ukázal na ni fixem, který držel v ruce.

„Časová osa.“

Rychle něco napsal na tabuli.

„09.07, že?“

Všichni v místnosti přikývli.

„Dobře. 09.07. Bomba vybuchla ve vagonu metra.“

Znovu začal psát.

„09.08. Pachatel volá Jessice.“

„Kdyby to bylo...“ začal Konrad, ale Wold ho umlčel mávnutím ruky.

„A co pak řekl?“

Všechny pohledy se znovu obrátily k ní.

„Zeptal se mě, jestli chci být jeho kamarádka,“ řekla Jessica.

„Cože? Kamarádka? Jako...?“

Jessica pokrčila rameny.

„Nevím. Jen se chtěl s někým spojit. A vybral si mě.“

V místnosti se ozvalo tiché mumláni.

„Řekl něco o tom, proč?“ zeptal se Wold zvědavě. „Tedy proč právě ty?“

Jessica se na chvíli zamyslela.

Podívej se do zrcadla.

Ne, je příliš brzy.

Chtěla si to nechat pro sebe.

Dokud nepřijde na to, co tím myslel.

Podívej se do zrcadla?

To už udělala ve výtahu, když zírala na svou tvář.

Co to sakra mělo znamenat?

Vypadá jako ona?

Jsou příbuzní?

Wold neklidně zabubnoval prsty do oválného stolu, protože mu neodpověděla.

„Nemám tušení,“ řekla a pokrčila rameny. „Možná jsem napsala něco, co se mu líbilo.“

„Nebo figuroval v některém z jejích případů?“ zeptala se Annika Jørgensenová a rozhlédla se po místnosti.

„Výborně, Anniko,“ řekl Wold a znovu ukázal fixem. „Projdi to. Všechno, co Jessica napsala za poslední řekneme tři roky, nebo půjdeme ještě dál? Pět?“

Konrad přikývl.

„Dobře, všechno, co napsala za posledních pět let. Je tam něco? Něco, co se vymyká?“

„Já?“ zeptala se Annika a podívala se na něj. „Nebylo by lepší, kdyby to udělala sama...?“

„Jessica má teď jiné věci na práci. Posledních pět let, dobře?“

Annika lehce povzdechla, ale pak přikývla.

„Dobře,“ řekl znovu Wold. „Poslechněme si ten rozhovor. Slovo od slova. Co řekl?“

„Jak už jsem říkala, nejdřív řekl, že chce být můj kamarád. V podstatě jsem mu odpověděla, ať jde do háje. Ale když řekl ‚pecka‘, musela jsem ho nechat domluvit.“

Wold se zamračil.

„To řekl? Pecka?“

Jessica přikývla.

Wold se otočil a napsal to na tabuli.

„A pak...?“

„Ona byla první,“ řekla Jessica.

V místnosti se ozvalo mumlání.

„Co? První? Takže budou další?“

„Musíme kontaktovat policii, ne?“ vložila se do toho Annika a pozvedla ruce.

Ostatní se na ni podívali.

„Cože?“ řekl Wold. „Ne, ne, je ještě příliš brzy. To snad nemyslíš vážně, že bychom to teď měli prozradit? Vždyť je to přece neskutečně cenná informace.“

„Ano, ale nemáme snad společenskou odpovědnost?“ pokračovala Annika a rozhlédla se kolem. „Vždyť jde o teroristický útok. V celém městě panuje chaos, lidé se bojí, jsou přijímána zvláštní bezpečnostní opatření pro královskou rodinu... Nemělo by nám to napovědět, jak vážná situace je?“

„Stejně se to dozví,“ řekla Jessica. „Až to zveřejníme.“

„Přesně.“ Wold spokojeně přikývl. „Zveřejníme to online a oni si to přečtou.“

„Hned?“ zeptal se Konrad a podíval se na ni. „Nebo je to příliš riskantní? Kdyby to přece jen byl nějaký blázen?“

Wold se na chvíli zamyslel, Jessica téměř viděla, jak mu v hlavě běhá statistika čtenosti.

„Počkáme pár minut. Neříkal, že zavolá znovu?“

„Ano?“

Podíval se na hodiny nade dveřmi.

„Chvíli počkáme, a jestli nezavolá do čtvrt, půjdeme. Kdo napíše ten článek?“

„Asi bych měla...“ začala Jessica.

„Ne, ne, ty zůstaň tady. Annika.“

„Cože? Já? To taky?“

Annika se podrážděně rozhlédla kolem sebe.

„Ano, ty. Připrav článek a sežeň fotografa, aby nafotil Jessicu. Ne, sakra, neměli bychom ji vyfotit na místě činu?“

Poklepal si fixem o bradu.

„Ne, zapomeň na to. Vyfotíme ji tady. Nezapomeň tam dát logo VG.“

Annika si povzdechla, sebrala své věci a zamířila ke dveřím.

„Počkej ještě. Požádej editora, aby mi tentokrát předložil titulek. Chci ho schválit. Článek připravený, fotka Jessicy, titulek mně, dobře?“

„Ano, ano,“ zamumlala Annika a opustila místnost.

„Výborně,“ pokračoval Wold nadšeně. „Máš nějaké novinky? Víme, kdo to je? Ta žena s bombou?“

Michael Linden, muž s upraveným vousem a tenkými brýlemi se stříbrnými obroučkami, vedoucí kriminální redakce, zalistoval v poznámkovém bloku před sebou a promluvil.

„Podle mých zdrojů na Grønlandu už vědí, o koho jde.“

„Opravdu?“ zeptal se Wold dychtivě. „Tak kdo to je?“

Linden rezignovaně zavrtěl hlavou.

„Nedokázal jsem to z nich dostat.“

„Ale sakra...“ povzdechl si Wold.

„Já vím,“ řekl Linden a pokrčil rameny. „Obvykle tam všechno hned prosákne, ale dneska ne. Informátor, se kterým jsem mluvil, vypadal téměř vystrašeně. Říkal, že nic podobného ještě nezažil. Vypadá to, že všichni mají pusy na zámek.“

„Dobře,“ řekl Wold a znovu si poklepal fixem na bradu. „Pokud vědí, kdo to je, pravděpodobně jsou na cestě k ní, pokud už tam nejsou. Prolustruj to, ano? Zjisti, co dělají, kam jdou.“

Musíme být první. Vesta s výbušninami v osloském metru v sobotu ráno? Ona nebyla...?“

Ukázal si na tvář.

„Ne.“ Konrad zavrtěl hlavou. „Podle svědků, se kterými jsme mluvili, nebyla cizího původu, pokud máš na mysli tohle. Říkají, že byla běloška, něco přes čtyřicet. Měla na sobě... co říkali?“

Rychle se podíval do svého zápisníku.

„Sukni a sako. A boty na podpatku. Jako by šla do práce. Do účetního oddělení nebo něčeho podobného.“

Wold otevřel ústa a chystal se něco říct, když telefon na stole najednou zazvonil.

V místnosti nastalo úplné ticho.

Všichni na přístroj zírali.

Jessica se rozhlédla.

„Soukromé číslo. Mám to zvednout?“

Wold vypadal, jako by si chtěl začít rvát vlasy.

„Ano, proboha, zvedni to!“

Jessica sebrala telefon ze stolu, vyšla na chodbu a zavřela za sebou dveře.

Zhluboka se nadechla.

A stiskla zelené tlačítko.

„Tady Jessica?“

Na druhém konci se ozval smích.

Stejný tichý, chraptavý hlas.

„Ahoj, Jessico, jsme pořád kamarádi?“

Jessica vyhlédla oknem zasedací místnosti ven a přikývla.

Je to on.

Šla dál po chodbě.

„Jsme pořád kamarádi, ano, samozřejmě. Víš, dívala jsem se na sebe v zrcadle a...“

Muž ji přerušil.

„Ne. Teď ne, Jessico. O tom si můžeme promluvit později. Nemám času nazbyt. Už mě začali hledat. Šance, že mě najdou, je malá, ale nikdy nevíš, že jo?“

Tiše se zasmál.

„Takže musím být opatrný. Neodposlouchávají tě?“

Jessica si lehce skousla ret.

„Ne.“

„Jsi si jistá?“

„Ano.“

„Dobře, věřím ti. Nebude to trvat dlouho, že ne? Ale to ty nemůžeš ovlivnit, vid?“

Wold vystrčil hlavu do chodby, ale Jessica mu naznačila, aby se vrátil dovnitř.

„To je asi pravda,“ řekla pak. „Nakonec budeme muset kontaktovat policii, nevím, co si o tom myslíš...?“

Zase se zasmál.

„To je v pořádku. Volám z Ugandy.“

„Z Ugandy? Ale...?“

„Nebo z Nepálu. Nebo ze Sinsenkrysetu. Dneska se to nedá tak snadno zjistit, že jo?“

V pozadí se ozvalo tiché zaharašení.

Jessica naslouchala a snažila se zoufale si představit, co asi slyší, ale zvuk opět zmizel.

„Takže jen krátké, jednoduché sdělení. Bomba, která dnes explodovala v našem milovaném T2000, byla moje. A jak jsem už zmínil, byla číslo jedna. Další přijde brzy. Přesně dvacet čtyři hodin po té první. 09.07. Zítří. Je to jasné? Rozuměla jsi mi?“

Shit.

Dobře, Jessico.

Dýchej.

Měla pocit, jako by někdo najednou nastavil v budově termostat na maximum, cítila, jak jí pod svetrem stéká po zádech pot.

„Ano,“ odpověděla tak klidně, jak dokázala. „Ale ještě jedna věc: můžeš mi říct něco víc o tom, *kam* tohle směřuje...?“

„Dobrý pokus, Jessico. Jsi dobrá. Jsem rád, že jsem si vybral tebe. Dvacet čtyři hodin, jasné?“

„Počkej, já jen...“

Ale hlas už byl pryč.

Sakra.

Jessica Blomqvistová ještě chvíli stála na chodbě a třásla se, ale pak se vzpamatovala a rozběhla se, jak nejrychleji mohla, zpět do velké zasedací místnosti.

6

Adresa, kterou jí Munch dal, patřila červenému domku v řadovkách nad hřbitovem Vestre Gravlund. Pěkná, klidná ulice s bujnou vegetací a vysokými živými ploty. Dokázala si představit, jak šťastní lidé tady musí žít. Dobře zajištěné rodinky, přiměřeně blízko do centra, vhodné pro děti, houpačky a trampolíny. Chlapec na skateboardu se zastavil u jedné z příjezdových cest a zvědavě se díval na množství policejních aut na druhé straně ulice. Cestou zpět poslouchala rádio. Zvláštní vysílání na všech kanálech. Vážné hlasy. Naprostý zmatek. Nikdo nedokázal říct, o co jde. Lidem bylo doporučeno nevycházet. Mia zaparkovala jaguár a poslední kousek cesty k domu došla pěšky. Policista v uniformě ji zastavil pozdviženou rukou.

„Omlouvám se, ale musím vás poprosit, abyste to otočila.“

Ještě před pár týdny byla studentkou policejní akademie a byla odhodlaná stát se první dívkou, která projde náročným přijímacím řízením do zásahovky.

Delta.

Celou zimu usilovně trénovala. Prokousala se všemi požadavky. To bylo všechno, co po ní chtěli?

Hračka.

Jednoduché.

Byla jedinou dívkou na brífinku. Ostatní účastníci, větší nebo muži dvakrát větší než ona, po ní pokukovali, chechtali se a šeptali si, ale to ji jen utvrdilo v jejím odhodlání.

Zvládla by to.

Ale pak přišla paní ze studijního.

Chce s vámi mluvit ředitel.

Jako hned?

Ano, hned.

Mia neochotně opustila posluchárnu, přesvědčená, že dostane další pokárání.

Většinu hodin prospala, noci trávila ve městě pátráním po Sigrid, ale ředitel nebyl vůbec naštvaný, spíš se choval jako pyšný kohout a procházel se po kanceláři s rukama za zády a širokým úsměvem na tváři.

Ten test.

Navržený podle standardů UCLA.

Fotky z místa činu.

Co vidíte?

Plný počet bodů.

Nikdo se tomu předtím ani nepřiblížil.

Okay, whatever.

Cože?

Zanedlouho seděla proti němu v jedné kavárně ve městě.

Holger Munch.

Šéf nového oddělení pro vyšetřování vražd.

A on ji přesvědčil.

Ne, *fotografie* ji přesvědčily.

Dva mrtví chlapci, jeden z nich úplně nahý.

Nedokázala to vysvětlit, ale téměř jako kdyby k ní promlouvaly.

„Promiňte?“ řekl policista znovu. „Musím vás slušně požádat...“

„Je tady Munch?“

„Prosím?“

„Je tady Holger Munch?“

Zahlédla muže a ženy v ochranných oblecích, jak se pohybují na verandě a v garáži vedle domu a jak prohledávají zahrady.

„Můžete jim dát vědět, že dorazila Mia Krügerová?“

Mladý policista se zamračil a chystal se něco říct, když zpoza rohu domu vyšel Munch a spěchal po šterkové cestě k ní.

„Mio, tady jsi. Ta patří k nám.“

Kývl na policistu a nadzvedl pro ni policejní pásku.

„Nevzala sis s sebou průkaz?“

Munch na sobě měl zmačkané staré béžové kraťasy a světle modrou košili s palmami.

„Ne. Nechala jsem ho v kanceláři. Nevěděla jsem, jestli... no... víš.“

Munch se na ni pod svým rudým plnovousem krátce usmál.

„Jestli budeš pokračovat? Se mnou?“

„Něco takového.“

„Tak snadno tě nepustím. Tvoje zbraň je tam taky?“

„Ano.“

„Musíš ji mít u sebe. Policejní ředitelství vydalo rozkaz k plné výzbroji.“

Mia přikývla a následovala ho dolů ke vchodu. Jeden z mužů v bílém vyšel na schody a stáhl si roušku z úst.

„Jsme hotoví, můžete si to tu převzít.“

„Našli jste něco?“

Muž zavrtěl hlavou. „Žádné výbušniny ani známky toho, že by tady byla bomba vyrobena. Musela ji vyrobit někde jinde. Dům je váš, můžete bezpečně dovnitř.“

Muž jim pokynul a ustoupil stranou.

„Díky, Rogere, postarej se, aby nás nikdo nerušil, ano?“

Munch vešel do domu jako první a zavřel za nimi dveře.

„Shrnutí?“ zeptala se Mia, když vešli do chodby.

„Maria Simonsenová,“ řekl Munch. „Čtyřicet let, advokátka, partnerka ve firmě Wiik, Aalborg a Simonsenová.“

Natáhl si modré rukavice, které měl v zadní kapse, a také jí dal jeden pár.

„Včera nebyla v práci. Naposledy ji viděla kamarádka ve čtvrtek večer ve fitku.“

Mia si také natáhla rukavice a pomalu vešla do obývacího pokoje.

„A víme jistě, že to byla ona?“

„Ano,“ přikývl Munch a následoval ji.

„Jak?“ zeptala se Mia zvědavě.

„Tramvaj měla bezpečnostní kamery. Jeden z partnerů nahlásil její zmizení. A jeden z pasažérů, který přežil, ji poznal. Soused odtud z ulice.“

Který přežil.

Vážné hlasy v rádiu.

Žádné údaje o počtu mrtvých.

Ale více než padesát zraněných, několik z nich vážně.

Mia se rozhlédla.

Maria Simonsenová.

Advokátka.

Měla peníze, to bylo očividné. A dobrý vkus. Dům byl krásně zařízený. Uklizený. Obývací pokoj mohl klidně být v časopise o interiérovém designu. Běžová nízká pohovka před oválným skleněným stolem. Růžová orchidej. Krémová knihovna s lehce futuristickým vzhledem, málo knih, hlavně časopisy. Jednu stěnu pokrýval velký, téměř křiklavý obraz.

„Ten nebyl levný,“ přikývla Mia.

„Co?“ zeptal se Munch.

„Ten obraz. Je to originál od Bjarneho Melgaarda.“

Udiveně se na ni podíval.

„Moje matka se zajímá o umění,“ přikývla Mia a přešla k hromadě časopisů na polici.

Dine Penger.

Fortune.

Vanity Fair.

Maxim.

Yoga Life.

„Proč jsme vlastně tady?“ zeptala se a otočila se k němu.

„No, řekněme, že...“ řekl Munch a prohrábl si vlasy. „Hledáme něco, co...“

„... nám pomůže zjistit, proč se advokátka, která se zajímala o peníze, módu, fitness a interiérový design, najednou rozhodla, že si na sebe připevní bombu a sedne si v sobotu v dopravě do metra?“

„Něco takového,“ zamumlal Munch.

Mia vyšla z obývacího pokoje a zamířila do kuchyně.

Vypadalo to tam stejně.

Uklizeno.

Pořádek.

Vše pod kontrolou.

Čistá kuchyňská linka.

Japonské kuchyňské nože, seskládané v řadách nad bělo-
skvoucím dřezem, který vypadal, jako by ho nikdo nepoužíval.

Mia otevřela ledničku. I tady mělo všechno své místo, na
rozdíl od té u ní doma, která byla buď úplně prázdná, nebo
tak plná starých zbytků, že se ji téměř neodvažovala otevřít.

„Našla jsi něco?“ zeptal se Munch a nakoukl dovnitř.

„Nevím, co vlastně hledáme, ale nenašla,“ odpověděla Mia
a chystala se vrátit do obývacího pokoje, ale najednou něco
zahlédla.

Zvláštní.

„Munchu, pojď sem na chvíli.“

„Co je?“

Ukázala na několik předmětů na kuchyňském stole, které
vypadaly, jako by tam byly vystavené.

Troll s nápisem NORSKO.

Malá figurka rysa se žlutým uchem.

Knih.

The American Civil War.

„No a?“ řekl Munch a pokrčil rameny.

„Nevidíš to?“ zeptala se Mia dychtivě.

„Co? Ne.“

Zvedla malého trolla ze stolu.

„Vidíš tady ještě něco, co vypadá jako tohle? Levnou ma-
lou dřevěnou figurku? Takovou, jakou kupují turisté? Tohle
sem nepatří.“

„No jo, ale...“

Mia opatrně postavila trolla zpět a ukázala na knihu.

„A ona knihy nechte. Viděl jsi nějaké v knihovně? Americká
občanská válka? Tahle není její. Někdo ji sem dal. Pro nás.“

„Cože?“ řekl Munch a zamračil se. „Myslíš?“
„Nemyslím,“ zavrtila hlavou Mia a podívala se na malou
výstavku na stole před nimi.
„Jsem si na sto procent jistá.“

7

Fredrik Riis se ve svých sedmadvaceti letech ještě nikdy tak neopil. Snažil se udržet ve vzpřímené poloze a potácel se po chodníku směrem k Mariboeho ulici 13. *Sakra*. A zrovna dneska? Mladý vyšetřovatel z oddělení vražd už téměř nepil, alespoň ne tolik. Občas si dal sklenku červeného vína, ale takhle? Ne, ještě nikdy. Zastavil se před obchodem 7-Eleven, protože se mu udělalo nevolno, a chvíli tam zůstal stát, aby popadl dech. Našel jednu z tablet, které si nacpal do kapsy košile, když odcházel z bytu, a spolkl ji s posledním douškem vody z láhve. *Krucí*. A ta afterparty? Nepamatoval si, kdy naposledy na nějaké byl. Krátké záblesky z taxíku, který ho vezl někam do Sagene. Malý přeplněný byt. Lidé tančící na stole i na pohovce. Missy Elliot. *Get your freak on*. Probudil se oblečený, s jazykem přilepeným k patru a písničkou stále v hlavě. Vytáhl z kapsy další tabletku a šoural se ke vchodu. Zatraceně nevhodné. Poprvé za mnoho let se probudil v tak mizerném stavu zrovna v den, kdy mu Goliová zavolala a řekla mu: *Ahoj, už nemáš volno, všichni se vrací do práce, okamžitě*.

Výbuch v metru?

Dopotácel se do obýváku a šokovaně sledoval mimořádné zprávy v televizi, přitom se snažil obléknout. Výjevy byly naprosto neuvěřitelné. Hustý černý kouř, kovové trosky, blikající světla na plačících tvářích. Kamery samozřejmě nezabíraly nic příliš zblízka s ohledem na chudáky, kteří náhodou seděli

právě v tom vagonu. Mohl to klidně být i on. Jeho teta bydlela nahoře v Østeråsu, jediná z rodiny, na které mu opravdu záleželo. Navštěvoval ji tak často, jak jen mohl, a tímto metrem jezdil často.

Fredrik Riis se znovu zastavil a podíval se na sebe ve výloze. Moc toho neviděl, ale alespoň si neoblékl oblečení naruby. *Sakra*. Vůbec se mu nechtělo, ale musel. Jednou za rok. Oslavit narozeniny svého otce v obrovském domě u fjordu na Bygdøye. Potom šel rovnou do hospody. Kopl do sebe pivo a dva ferne-ty. Odstěhoval se z domova, když mu bylo sedmnáct. Nebo mu spíše bylo řečeno, že musí z domu odejít. Bylo to tak lepší, vlastně úleva. Nebyl to dvakrát milující domov.

Žádní dva normální lidé, kteří se starají o své dítě. Jenom komedie. Ale jejich syn tam samozřejmě musel být. Na jeho důležité narozeniny. Jinak by to vypadalo divně. Jinak by všichni jejich přátelé z vyšší společnosti začali klást otázky. Už ten skandál, co proběhl před nějakou dobou, způsobil dost problémů. Samozřejmě se to snažili ututlat, jak nejlépe uměli, a zaplatili nejlepším právníkům ve městě, aby se všechno zametlo pod koberec, ale pod povrchem to stále doutnalo. Jeho otec byl jeden z nejlepších plastických chirurgů na severu, s klinikami ve Stockholmu a Kodani. Fredrik neznal podrobnosti, ale něco se nepovedlo. Takže ano, otec si musel navenek zachovat tvář a bylo důležité, aby jeho syn sehrál svou roli. Vydržel tam tak dlouho, jak bylo potřeba, dokud mu matka nedala najevo, že teď už může odejít, mise splněna.

A tak odešel.

Rovnou do hospody.

Na konci už ztratil přehled, neměl tušení, v jakém pořadí se večer odehrál, proč skončil tam, kde skončil.

Sakra.

Fredrik Riis se znovu zhluboka nadechl, nasadil úřední výraz a otevřel dveře právě ve chvíli, kdy k němu po chodníku přiběhl muž v jeho věku. Štíhlý. Plešatý. Vypadal jako buldok. Fredrik si nejprve pomyslel, že kdyby byli ve škole, určitě

by se tomuhle týpkovi během přestávek vyhýbal. Uhnul stranou, aby ho nechal projít, ale muž se zastavil přímo před ním a usmál se.

„Hele, nejsi ty ten snob?“

Buldok mu potřásl rukou.

„Curry. Jon Larsen. Nováček v týmu. Sakra, to je ale začátek, páni.“

Plešatý mladík se usmál a lehce ho poplácal po rameni.

„Fredrik Riis,“ řekl Fredrik a snažil se potlačit nevolnost.

„Jo, jo, já vím. To ty jsi naletěl na ten vtíp dole v Grønlandu, že jo? Že všichni musí nosit oblek?“

Zasmál se, prošel před ním dveřmi a stiskl tlačítko do třetího patra.

„Strašně vtípný. Slyšel jsem, že ti boty vrzaly jak svině.“

„Jo... To bylo hrozně vtípný,“ zasmál se Fredrik a následoval ho do výtahu.

Snob.

Historika bohužel byla pravdivá.

Ale rozhodl se, že to překoná.

Nenechá je vyhrát.

Od té doby nosil každý den oblek a stejné italské boty, dokud je to nepřestalo bavit.

Samozřejmě kromě přezdívky.

„Slyšel jsi ještě něco?“

Buldok poskakoval před ním po chodbě, plný energie, s neustálým úsměvem na tváři, a mával rukama na všechny strany, jako by nikdy neměl přestat mluvit.

„Ne, ale myslím, že se to brzy dozvíme,“ přikývl Fredrik opatrně.

„Sakra, to je vzrušující. Těším se na to.“

Fredrik si zoufale potřeboval odskočit na toaletu, opláchnout si obličej vodou, jen aby se ujistil, že všechny části jeho těla drží tam, kde mají. Nepřipadal si tak, ale nebyl čas, všichni už jsou připravení. Následoval Buldoka do zasedací místnosti a našel si židli vzadu.

„Vítejte všichni vespolek.“

Munch už stál u obrazovky a zapnul projektor. Vypadal, jako by ho stejně jako ostatní probudili ze zimního spánku, byl poněkud neupravený, vlasy a vousy měl rozčuchané. Fredrik se rozhlédl po místnosti a ucítil, jak mu v koutcích úst zacukalo, když spatřil, že tam je.

Mia Krügerová.

Před několika týdny spolu pracovali na jednom případě a on se do ní zamiloval, ne jen tak obyčejně, ne, nikdy předtím nepotkal nikoho, jako je ona.

Jiskřivé modré oči, jejichž pohled vzbuzoval dojem, že rozumí tomu, co chcete říct, už dlouho předtím, než otevřete ústa. Štíhlá a křehká, ale přesto svým způsobem velice silná. V černém. Vždycky. Dneska to bylo černé tričko s upnutými černými džíny a černé tenisky. Batoh přes rameno, jako by se stavila jen na skok, jako by se vůbec neobtěžovala tím, kde zrovna je. Tmavé rovné vlasy spadající podél nenalíčené tváře, s rozčepčenými konečky, jako by si je právě sama jen tak halabala ostříhala nůžkami.

Je mi to jedno.

Byla jeho pravý opak, a možná právě proto ho tak fascinovala. On byl nejposlušnější chlapec ve třídě, vždycky seděl v první lavici, v čerstvě vyžehlené košili a s ulízanými vlasy. Pořád se hlásil, vždy připraven správně a zdvořile odpovědět na učitelovy otázky. Vždycky dělal, co se po něm chtělo, nikdy v životě nikomu neodporoval.

Ale ona?

Fredrik se pousmál, když se jejich pohledy setkaly a ona na něj krátce kývla.

„Tak začneme,“ řekl Munch a promítl první snímek.

„Všichni víte, proč jsme tady, ale projdeme si to znovu, krok za krokem, podrobně. Dnes ráno v 9.07 explodovala bomba na trati Østeråsbanen, těsně předtím, než vlak dorazil do stanice Majorstua. Bomba byla připevněna k hrudi této ženy, Marie Simonsenové, čtyřicetileté advokátky v advokátní kanceláři Wiik, Aalborg a Simonsenová.“

Munch přepnul na další snímek.